

"Xalqın sonsuz rəğbəti" medalını da qəbul edərsənmi, Nicat?

...Onlar şir ürəyi yeməyib. Şirin özüdürlər. Bu cəsarət nədirsə, başqa cəsarətdir. Hamı Vətən uğrunda ölümü gözə alan bu adamlar qədər igid hesab edir özünü. Reallıq elə deyil. Ölümlə üz-üzə dayananda aydın olur hər şey. Bütün sevdiklərini geridə qoyacaq qədər cəsarətlisənmi?

Görünür, Nicat Qasımzadə özünə bu sualı verməyib. Sonunu düşünən qəhrəman olmaz düşüncəsi ilə şəhadət zirvəsinə qovuşub. İslam dünyasında namaz qılarkən canını tapşırın insanları müqəddəs hesab edirlər. Bizim üçün də Vətənin bütövlüyü uğrunda canından keçən hər bir gənc müqəddəsdür, ölümsüzdür. Şuşa bizim qibləmizdir. Nicat Şuşanı azad edib, özü də orada şəhid adını qazanıb.

Şəhid evlərinin hamısı bir-birinə bənzəyir. Uzaqdan baxanda anlamaq olur, şəhid evidir bura. Bu qədər böyük ürəyə sahib adamlar, balaca-balaca evlərdə doğulub, böyüyür. Kim bilir, bəlkə də Nicatın anası da bir çox ana kimi Nicatı evləndirəndə evini ürəyince tamir etdirəcəkdi?

İndi ən dəyərli varlığını torpağa tapşırın ana, saraylarda yaşasa nə fayda? Qapıdan içəri addım atanda divarda gənc bir oğul şəkli görürsən. Dərindən köks ötürürsən. Sizi bilmirəm amma mən baxa bilmirəm heç bir şəhid anasının üzünə. Utanıram. Çünki ona borcluyam, ona borcluyuq...

Kim deyir ki, mücərrəd hissələrin səsi olmur? Çarəsizliyin səsi var. Saat səsi. Heç zaman xoşbəxt ailələrdə saat əqrəblərinin səsi eşidilmir. Çarəsiz anlarda eşidilir bu səs. Ən çox da artıq deməyə söz tapmayanda. Şəhid ataşi düşən evlərdə eşidilən səslərdəndi bu...

Sonra içimizdən neçə nəfər Mübarizi tanıyır? Hamımız. Bəs onu özünə örnək alacaq o şəhid olanda hərbiçi olmaq istəyəcək qədər sevirikmi bu Vətəni?

Nicat sevirdi. 20 yaşlı bu igid ölümündən sonra beş medalla təltif olunub. "Vətən uğrunda", "Xocavəndin azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə", "Şuşanın azad olunmasına görə" və "Cəsur döyüşçü" medalları...

Həmvətənlərin tərəfindən "Xalqın sonsuz rəğbəti" medalını da qəbul edərsənmi, Nicat?

Yaşca bir çoxlarımızdan balaca olan oğullardan həyat dersi aldıq. Atası Həcət Qasımzadə deyir ki, "Nicat şəhidlərimizlə qürur duyur, onlar kimi olmaq istəyirdi. Evə gələndə çox sevinmişdik. Sevincimiz uzun çəkmədi. Məkanın cənnət olsun, övladım"

Validəyn üçün övladına rəhmət oxumaq nə qədər çətindir, İlahi...

Ancaq şəhid ailələri daha məğrur, daha dözümlü olur. Övladları xalq tərəfindən sevilir, övladları ömürlərinin sonuna qədər onlara baş ucalığı gətirir.

Nicat Qasımzadə müharibənin bitməsindən bir neçə saat əvvəl ürəyindən qəlpə yarası alaraq, həqiqətə qovuşub. Onun qəlbəinə dəyən qəlpənin parçaları onun hekayəsini oxuducaq, bir-bir hər birimizin ürəyini yaralayır.

Nicatın və onun təmsalında bütün şəhidlərin qarşısında baş əyirik.

Şəhid anaları üçün Vətən indi yüz qat, min qat daha dəyərlidir. Çünki o torpağın altında canlarından da dəyərlı oğulları yatır.

Ümid edərim, bundan sonra xalqımız üçün hər şey yaxşı olacaq. Axı hər bir ana ocağında "Vağzalı" səsi eşitmək istəyir, çarəsizliyin səsini yox...